

Пачінко

КУПИТИ

Історія рідко буває доброзичливою. Епічна сага Мін Джін Лі розповідає про кілька поколінь неможливої, але гордої родини іммігрантів, які уперто намагаються взяти долю у свої руки.

На початку 1900-х юна Санджа, обожнювана донька рибалки-каліки, закохується у багатого незнайомця, якого зустріла на березі моря. Він обіцяє покласти весь світ їй до ніг, але коли Санджа дізнається, що вагітна і що її коханий уже одружений, вона відмовляється ставати його утриманкою. Натомість дівчина приймає пропозицію шлюбу від м'якосердого хворобливого священника, який прямує до Японії. Рішення Санджі покинути батьківщину й розірвати стосунки з владним батьком її сина покладає початок драматичній сазі, яка відлунює на багато поколінь.

«Пачінко» — це історія про неприйняття на офіційному та громадському рівнях, яке переживали й досі переживають в Японії японці корейського походження.

Роман Мін Джін Лі став одним із фіналістів National Book Award. Бестселер за версією The New York Times, «Пачінко» входив до списків 10 найкращих книжок року USA Today, BBC та Нью-Йоркської громадської бібліотеки. Він також увійшов до 75 списків найкращих книжок року, включно зі списками від NPR, PBS та CNN.

Йондо, Пусан, Корея

Історія підвела нас, але нічого не вдієш.

На рубежі минулого століття один немолодий рибалка з дружиною вирішили пустити у свій дім пожилців, щоб мати більше грошей. Вони обоє народилися й вирости в рибальському селі Йондо — острівці завширшки п'ять миль неподалік портового міста Пусану. За час їхнього тривалого шлюбу дружина народила трьох синів, але вижив тільки Хуні, найстарший і найслабший. Хуні народився із «заячою губою» і кривою ступнею, однак був наділений дужими плечима, кремезною будовою і золотистою шкірою. Навіть підрісши й подорослішавши, він зберіг лагідний, розсудливий темперамент, який мав дитиною. Коли затуляв свій незугарний рот руками, як робив за звичкою, зустрічаючись із незнайомими людьми, Хуні ставав схожий на свого вродливого батька — вони обидва мали однакові великі усміхнені очі. Чорні брови прикрашали його широке чоло, з якого через постійну роботу надворі не сходила засмага. Як і його батьки, Хуні не був схильний тараторити, і дехто помилково сприймав його нездатність швидко говорити за хибу розуму, але він її не мав.

1910 року, коли Хуні було двадцять сім, Японія анексувала Корею. Рибалка і його дружина, ошадливі й працелюбні селяни, постановили собі не зважати на некомпетентних аристократів і корумпованих лідерів країни, які віддали свій народ у руки крадіїв. Коли вартість оренди їхнього будинку знову зросла, подружжя переїхало з кімнати в сіни біля кухні, щоб узяти більше пожилців.

Дерев'яний будинок, який вони орендували тридцять із гаком років, був невеликий, менш ніж п'ятдесят квадратних метрів. Розсувні паперові двері ділили внутрішнє приміщення на три затишні кімнати, а дірявий трав'яний дах рибалка самотужки замінив на рудувату глиняну черепицю,

без жодного відшкодування від власника будинку, який розкошував у пусанському маєтку. Згодом кухню перенесли в городик, щоб умістити більші казани й додаткові переставні обідні столики, які висіли на гачках уздовж побіленої вапном кам'яної стіни.

На вимогу батька Хуні навчився в сільського вчителя писати і читати корейською і японською досить добре, щоб мати змогу вести бухгалтерію їхнього пансіону і додавати числа в умі — так його не зможуть обдурити на ринку. Коли він опанував цю науку, батьки забрали його зі школи. Підлітком Хуні працював майже так само добре, як удвічі старший за нього сильний чоловік з обома здоровими ногами. Він мав золоті руки і міг носити великі вантажі, але ні бігати, ні швидко ходити був не здатен. І Хуні, і його батька знали в селі як чоловіків, які ніколи не брали до рота ні краплі вина. Рибалка і його дружина виростили свого єдиного сина-каліку проникливим і старанним, не знаючи, хто подбає про нього, коли їх не стане.

Якби чоловікові й дружині було можливо мати одне серце, ним був би Хуні. Інших двох синів вони втратили: наймолодший захворів на кір, а середульшого, неробу, в нещасливому випадку проштрикнув рогами бик. Окрім як у школу й на ринок, батьки малого Хуні з дому не відпускали, а коли виріс, він і сам не міг нікуди ходити, бо мусив допомагати по господарству. Батькам було несила ні в чому йому відмовити, але вони любили його достатньо, щоб не здувати з нього порошок. Селяни знали, що розбещений син завдає сім'ї більшої шкоди, ніж неживий, і стримувалися, стараючись не дуже йому догоджати.

Іншим сім'ям у тих краях не пощастило мати стільки розважливості, і, як це стається в країнах, розорених злодіями або природою, слабкі — старі, вдови та сироти - потерпали на колонізованому острові як ніколи. На кожне господарство, здатне прогодувати ще одну людину, припадали десятки нещасних, згодних працювати цілий день за миску ячмінної каші.

Навесні 1911 року, через два тижні після того, як Хуні виповнилося двадцять вісім, до його матері прийшла червонощока сваха.

Мати Хуні повела гостю на кухню вглибині будинку; їм дове-дося вести розмову стишеними голосами — у передніх кімнатах відпочивали

пожилці. Стояв пізній ранок, і ті з них, що рибалили вночі, доїли свою гарячу вечерю, помилися й лягли спати. Мати Хуні налила свасі чашку холодного ячмінного чаю, але від роботи не відірвалася.

Певна річ, жінка розуміла, по що прийшла сваха, але не знала, що сказати. Хуні ніколи не просив батьків про наречену. Вони й подумати не могли, що якась порядна сім'я віддасть доньку за чоловіка з такими каліцтвами, бо ж ті неодмінно передадуться наступним поколінням. Вона ніколи не бачила, щоб її син розмовляв із дівчиною. Більшість дівчат у селі на нього навіть не дивилися, а Хуні був досить мудрий, щоб не хотіти того, чого не міг мати, — кожен пересічний селянин перейняв таке ставлення до свого життя і того, що йому будо дозволено прагнути.

Кумедне маленьке личко свахи було пухке й рожеве, чорні проникливі очі світилися розумом, і вона пильнувала казати тільки приємні слова. Жінка облизала губи, наче їй хотілося пити; мати Хуні відчула, що вона спостерігає за нею й оглядає кожну деталь у їхньому домі, змірюючи кухню досвідченим оком.

Однак самій свасі було дуже важко зрозуміти матір Хуні, мовчазну жінку, яка працювала від рання до смеркання, пораючись з усім, що треба було зробити того дня і наступного. Вона рідко ходила на ринок, бо не мала часу на порожні балачки, і на закупи відправляла замість себе сина. Доки сваха говорила, губи матері Хуні залишалися нерухомі, наче важкий сосновий стіл, за яким вона нарізала редьку дайкон.

Сваха перейшла до суті справи першою. Певно що Хуні не пощастило з губою і кривою ногою, але він явно хороший хлопець — освічений і дужий, наче пара волів. Їй поталанило мати такого хорошого сина, сказала сваха. Вона заходилася сварити власних дітей: жоден із хлопців не був схильний ні до науки, ні до торгівлі, але вони не такі вже й погані. Її донька вийшла заміж надто рано й живе надто далеко. Всі вдало поодружувалися, сказала сваха, але її сини ледачі. Не такі, як Хуні. Закінчивши промову, сваха зупинила погляд на жінці з оливковою шкірою, лице якої залишалося нерухомим і не виказувало ніякого зацікавлення.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ